СТАНОВИЩЕ И ПРЕДЛОЖЕНИЕ

във връзка със Заключителната разпоредба на проекта за Закон за изменение и допълнение на Закона за възстановяване и преструктуриране на кредитни институции и инвестиционни посредници, публикуван за обществени консултации на Портала за обществени консултации (https://strategy.bg/)

ДО

Дирекция „Регулация на финансовите пазари“ към Министерство на финансите

ОТ

адвокат Драгота [redacted] Раков, [redacted]

ПРАВНО ОСНОВАНИЕ

чл. 26, ал. 2 и ал. 4 от Закона за нормативните актове

Уважаеми Госпожи/Господа,

В Заключителната разпоредба на предложения за обществено обсъждане Закон за изменение и допълнение на Закона за възстановяване и преструктуриране на кредитни институции и инвестиционни посредници (ЗВПКИИП) (предложения законопроект) се предвиждат изменения и допълнения на Закона за банковата несъстоятелност (ЗБН) в две основни направления:

1. законодателно признаване и позитивно-правно уреждане на остатъчната процесуална правоспособност на бившите законни представители на банка (избрани съгласно нейния устав) да представляват банката, но само в производството по откриване на производство по несъстоятелност на банка с вече отнет лиценз за извършване на банкова дейност, както и доразвиване на някои процесуални права на акционерите на банката, които към датата на отнемане на нейния лиценз са притежавали повече от 5 на сто от капитала ѝ;
2. отпадане от ресора на Министерство на финансите и на министъра на финансите на правомощия в производството по несъстоятелност на банка и свързани с

упражнявания оперативен контрол върху дейността на синдиците на несъстоятелната банка.

По отношение на първото направление на изменения:

Предложеният законопроект, въпреки, че маркира отдавна признатата от практиката на Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ) остатъчна процесуална правоспособност на законните представители на банката преди отнемането на нейния лиценз, съответно преди назначаването на служебни управители от надзорния орган, да представляват същата, не решава основния проблем на действащото българско законодателство и начина на неговото прилагане от българските съдилища, констатиран и санкциониран с решенията на ЕСПЧ по казусите Международна банка за търговия и развитие (МБТР) и Корпоративна търговска банка (КТБ).

Предложените сега промени, уреждат законодателно остатъчната процесуална правоспособност на бившите изпълнителни директори на банка в производството по откриване на производство по нейната несъстоятелност и в производствата по обжалването на решението на съда по несъстоятелността, но не предвиждат изрично тази процесуална възможност в производството по прекия съдебен контрол на акта на надзорния орган за отнемане на лиценз за извършване на банкова дейност.

Посочената „половинчатост“ на предложените законодателни промени в светлината на решенията на ЕСПЧ поставя остро въпросите за достатъчността и ефективността на тези промени.

От мотивите и диспозитива на решението на ЕСПЧ по казуса КТБ е ясно, че нарушението на българската държава на правата на банката се състои не само в нелегитимното представителство на банката в производството по откриване на нейната несъстоятелност и в невъзможността за обжалване на постановеното в това производство съдебно решение от страна на банката и акционерите, притежаващи над 5 на сто от капитала ѝ, но и в това, че банката не е имала възможност, посредством справедливо представителство, да обжалва решението на Българската народна банка (БНБ, Централната банка или регулаторния/надзорния орган) за отнемане на нейния лиценз, като получи ефективен пряк съдебен контрол с достъп до информацията и документацията, дала основание на регулаторния орган да обоснове извод за наличието на основание за отнемане на лиценза за банкова дейност. В мотивите към предложения

законопроект, вносителят посочва, че предложените промени са в изпълнение на решението на ЕСПЧ по казуса МБТР (2015 г.), като се споменава и решението по казуса КТБ (2022 г.). Предлагането на промени през 2023 г., които да отстранят неудачите на българския закон, констатирани и санкционирани от ЕСПЧ през 2015 г., показва „бързината“, с която българският нормотворец прави опити да отразява законодателно нужните промени за защита правата на човека и основните свободи. Поставя се въпросът, нужни ли са още 8 години за приемането на нормативни текстове, които да отразят в цялост нужните законодателни изменения за гарантиране признатите от ЕСПЧ в решението по казуса КТБ права на банка при отнемането на нейния лиценз – да получи право на ефективен пряк съдебен контрол с възможност за ефективно оспорване на констатациите на регулаторния орган.

Понастоящем, съгласно чл. 11, ал. 5 ЗБН, във вр. с чл. 13, ал. 1 ЗБН, във вр. с чл. 9, ал. 2 и ал. 3 ЗБН, за да открие производство по несъстоятелност на банка, съдът по несъстоятелността проверява само дали решението на БНБ за отнемане на лиценз за банкова дейност е влязло в сила, дали същото е приложено в заверен препис към искането за откриване на производство по несъстоятелност и дали в последното са посочени основанията за отнемане на лиценза. Така, проверката от страна на съда по несъстоятелността е силно лимитирана, като той не може да проверява законосъобразността, правилността и обосноваността на решението на надзорния орган за отнемане на банков лиценз. Именно поради това, предложените с настоящия законопроект законодателни изменения не дават реална възможност на банка, посредством легитимно представителство, както и на мажоритарните акционери в нейния капитал (които безспорно имат икономически основания и интерес да разполагат с пълни процесуални възможности и права) да получат право на справедлив и ефективен пряк съдебен контрол относно основанията за отнемането на нейния лиценз за банкова дейност. В законопроекта остава неуреден въпросът и за правото на бившите законни представители на банката и на нейните мажоритарни акционери да получат достъп до нужната информация с цел ефективно упражняване на техните права. Отмяната на чл. 36, ал.6 от Закона за кредитните институции (ЗКИ) през 2021 г. и, съответно, приложението на чл. 26, ал. 1 Административно процесуалния кодекс (АПК) и чл. 34 АПК, не е достатъчно за пълно гарантиране предоставянето на нужната информация на заинтересованите лица преди отнемането на лиценза за извършване на банкова дейност, тъй като БНБ би могла да оправдае отказа си да предостави предварително такава

информация както с липсата на правомощия и интерес у бившите законни представители на банката и нейните акционери, така и с това, че решаването на въпроса не търпи отлагане, за да се защитят важни държавни или обществени интереси (чл. 34, ал. 4 АПК). Дори обаче такова право да бъде регламентирано в ЗБН, то не би било ефективно с оглед защита правата на банката, тъй като, както вече се посочи, липсват правомощия на съда по несъстоятелността по отношение преценката и контрола спрямо законосъобразността, правилността и обосноваността на решението на БНБ за отнемане на лиценз за банкова дейност. Ето защо, такова право следва да бъде регламентирано също така и в ЗКИ – във фазата на съдебно обжалване по реда на прекия съдебен контрол на решението на БНБ за отнемане на лиценза за извършване на банкова дейност.

Така, с предлаганите сега изменения в ЗБН, всъщност не се регламентира големият въпрос за възможността банката, действаща чрез своите бивши законни представители и/или чрез своите акционери, притежаващи над 5 на сто от нейния капитал, да обжалва решението на БНБ за отнемане на нейния лиценз за банкова дейност. Това изисква промяна и в чл. 151 от Закона за кредитните институции. При положение, че настоящият законопроект предвижда позитивно-правна уредба на остатъчната процесуална правоспособност на бившите изпълнителни директори на банка да представляват същата в производството по откриване на производство по несъстоятелност, то липсва каквато и да било пречка да се аргументира и идентична законодателна промяна в производството по пряк съдебен контрол спрямо решението на БНБ за отнемане на банковия лиценз. Изчакването на още 8 години за изпълнение на решението на ЕСПЧ по казуса КТБ поставя под огромен и неоправдан риск опериращите понастоящем в България кредитни институции, техните акционери, облигационери, вложители и други кредитори, както и българската финансова система като цяло. В светлината на огромните законодателни усилия на страната ни за приемането ѝ в Еврозоната, тези законодателни изменения са както нужни и неизбежни, така и много лесно постижими.

В предложения законопроект се разкрива и непълнота относно процесуалното качество на акционерите на банката, които към датата на отнемане на лиценза за извършване на банкова дейност са притежавали повече от 5 на сто от капитала на банката, в производството по откриване на производство по несъстоятелност на банка. Оставането на тези акционери в групата на „неосновните“ страни в това производство крие риска в бъдеще България отново да бъде обект на претенции и осъждания от тяхна страна.

Всеизвестни, от теоретична гледна точка, са лимитираните правата на встъпващите и „неосновни“ страни в процеса. Множество са теориите, а и съдебната практика, дали и доколко тези „неосновни“ и встъпващи в процеса страни могат да влияят на фактическите и правни констатации на съда, включително и известни са трудностите за реализация на регресните права и искове на такива страни спрямо страната, на която те помагат. Ясна е и трайната съдебна практика за допускане на встъпващи в делото страни – съдът рядко и по изключение допуска такова встъпване, когато встъпващият обоснове и изложи легитимен и обоснован правен интерес или наличие на възможност за реализация на регресна отговорност. Оттук възникват и редица други въпроси: какви са възможностите на такава встъпваща страна да прави разпореждане с предмета на делото, да прави доказателствени искания и т.н., отчитайки преклузивните и други срокове в особеното съдебно производство по откриване на производство по несъстоятелност на банка.

Извън юридическата правоспособност, стои и един не по-малко значим фактор и интерес на такива акционери – икономическият. Макар и не пряко, той дефинитивно се нарушава с едни административни мерки, каквито са предвидените в ЗКИ рестриктивни надзорни мерки, а в още по-голяма сила – при прилагане от БНБ на мярката за отнемане на лицензa за извършване на банкова дейност. Именно поради този безспорен икономически интерес, процесуалните права и възможности на акционерите на банката, които към датата на отнемане на лицензa за извършване на банкова дейност са притежавали повече от 5 на сто от нейния капитала, както в производството по откриване на производство по несъстоятелност на банка, така и в обуславящото го и предшестващо производството – по пряк съдебен контрол на решението на БНБ за отнемане на лицензa за банкова дейност, следва да се дефинират ясно в приложимото законодателство. Дори встъпването в тези производства да продължи да бъде уредено като право на тези лица, то при упражняване на това право процесуалния закон следва ясно да ги конституира като страни в производството, за да може по този начин да се гарантира пълен обем от процесуални права (а и задължения) за тях. Впрочем, от предложения законопроект прозира (но не намира своето ясно изражение) именно такава воля на нормотворeца. Уредените задължения на съда за уведомяване на встъпилите акционери, техните права да обжалват и др., ясно очертават техния процесуален статут на страна в производството по откриване на производство по несъстоятелност на банка, но с цел избягване на противоречиво прилагане на различни процесуални институти от съда по отношение на

тези лица, следва в ЗБН, а и в ЗКИ, изрично да се уреди техния статут на страна в тези производства.

В предложената с настоящия законопроект промяна в представителството на банката в производството по откриване на производство по нейната несъстоятелност, се крие още една непълнота, която е предпоставка за погрешно тълкуване и прилагане на новия законов текст в определени хипотези. Съгласно чл. 46, ал. 1 от Закона за възстановяване и преструктуриране на кредитни институции и инвестиционни посредници, БНБ може да назначи временни управители (вместо квестори) при преценка, че прилагането на мерките по чл. 44, ал. 3, т. 4 и чл. 45 от този закон е недостатъчно за подобряване на финансовото състояние на институцията. Фигурата на временния управител е различна от фигурата на квестора по ЗКИ, въпреки, че съгласно чл. 46, ал. 17 от ЗВПКИИП когато има назначен временен управител, той може да изпълнява функциите и на квестор по ЗКИ. Това означава, че предложената нова редакция на чл. 11, ал. 3 от ЗБН може да се окаже неприложима или да породи грешно тълкуване от страна на съда в хипотеза, в която БНБ не е назначила квестори на кредитната институция, а е назначила временен/и управител/и. Това налага допълване на предложения в законопроекта текст в този смисъл.

От гореизложените аргументи става ясно, че дори с предложения понастоящем законопроект, за банката, чиито лиценз е отнет от регулаторния орган, както и за нейните бившите законни представители и за нейните акционери, притежаващи над 5 на сто от нейния капитал, липсва цялостна, издържана и справедлива нова законодателна рамка, която да съответства на изискванията на Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, на решенията на ЕСПЧ по нейното прилагане, на Европейската харта за правата на човека и на Конституцията на Република България. И този извод се налага, защото освен правото на справедлив процес и на възможност за упражняване на правото на защита по ефективен начин, има още едно основополагащо право на горните лица, което се нарушава в следствие непълното, непрецизно и фрагментирано действащо законодателство и начина на неговото прилагане от българските съдилища – и това е правото на собственост. В случаите на кредитните институции, големият начален капитал и ангажиментите за поддържане на високи нива на капиталова адекватност, както и рисковете от големи финансови загуби и обезценки, когато бъде отнет по административен ред един банков лиценз, предполагат ясна и

недвусмислена законодателна възможност както самата банка чрез надлежно представителство, така и инвеститорите, да защитят надлежно, в пълнота и навреме своите интереси и законни права на собственост.

В светлината на горното, считам за крайно необходимо и предлагам в предложения за обществено обсъждане Закона за изменение и допълнение на Закона за възстановяване и преструктуриране на кредитни институции и инвестиционни посредници да бъдат направени следните изменения и допълнения:

- **Текстът „Заключителна разпоредба“ се променя на „Заключителни разпоредби“;**
- **§ 18, т. 1 буква а) от Заключителните разпоредби придобива следното ново съдържание: в ал. 3 думите „назначените от Централната банка квестори или от назначените по реда на чл. 12, ал. 1, т. 2 временни синдици“ се заменят с „лицата, които са представлявали банката към датата на решението на Централната банка за отнемане на лиценза ѝ за извършване на банкова дейност, а в случай на назначени от Централната банка квестори по чл. 103, ал. 2, т. 24 от Закона за кредитните институции или временни управители по чл. 46, ал. 1 от Закона за възстановяване и преструктуриране на кредитни институции и инвестиционни посредници – от лицата, които са представлявали банката преди назначаването на квесторите или на временните управители“;**
- **§ 18, т. 1 буква б) от Заключителните разпоредби придобива следното ново съдържание: в ал. 4 се добавя ново второ изречение със следното съдържание: „Те се считат за страни в производството и имат същите процесуални права като лицата по ал. 2“;**
- **в § 18, т. 1 от Заключителните разпоредби досегашната буква б) става буква в);**
- **в § 18 от Заключителните разпоредби се добавя нова точка 7 със следното съдържание: В чл. 9, ал. 3 след думите „Централната банка“ се поставя запетая и се добавя „както и всички документи и информация, които са послужили като основание за отнемане на лиценза. По искане на лицата по чл. 11, ал. 3 и ал. 4 съдът по несъстоятелността задължава и дава срок на Централната банка и/или на назначените от Централната банка квестори, и/или на назначените от Централната банка по реда на чл. 46, ал. 1 от Закона**

за възстановяване и преструктуриране на кредитни институции и инвестиционни посредници временни управители, и/или на назначения от съда по несъстоятелността по реда на чл. 12, ал. 1, т. 2 временен синдик, да представят по делото всички други документи и информация, които не са приложени към искането и които са свързани с основанията за отнемане на лиценза. В тези случаи ограниченията и правилата за предоставяне на сведения, информация и документи по Глава осма от Закона за кредитните институции не се прилагат.“;

- **в Заключителните разпоредби се добавя нов § 19 със следното съдържание: “В Закона за кредитните институции (обн., ДВ, бр. 59 от 21.07.2006 г., в сила от 1.01.2007 г., доп., бр. 105 от 22.12.2006 г., в сила от 1.01.2007 г., изм. и доп., бр. 52 от 29.06.2007 г., в сила от 1.11.2007 г., изм., бр. 59 от 20.07.2007 г., в сила от 1.03.2008 г., бр. 109 от 20.12.2007 г., в сила от 1.01.2008 г., бр. 69 от 5.08.2008 г., изм. и доп., бр. 23 от 27.03.2009 г., в сила от 1.11.2009 г., бр. 24 от 31.03.2009 г., в сила от 31.03.2009 г., бр. 44 от 12.06.2009 г., в сила от 12.06.2009 г., изм., бр. 93 от 24.11.2009 г., в сила от 25.12.2009 г., бр. 95 от 1.12.2009 г., в сила от 1.12.2009 г., изм. и доп., бр. 94 от 30.11.2010 г., в сила от 31.12.2010 г., бр. 101 от 28.12.2010 г., в сила от 30.04.2011 г., доп., бр. 77 от 4.10.2011 г., изм. и доп., бр. 105 от 29.12.2011 г., изм., бр. 38 от 18.05.2012 г., в сила от 19.11.2012 г., бр. 44 от 12.06.2012 г., в сила от 1.07.2012 г., бр. 52 от 14.06.2013 г., в сила от 14.06.2013 г., изм. и доп., бр. 70 от 9.08.2013 г., доп., бр. 109 от 20.12.2013 г., в сила от 1.01.2014 г., бр. 22 от 11.03.2014 г., в сила от 11.03.2014 г., изм. и доп., бр. 27 от 25.03.2014 г., доп., бр. 35 от 22.04.2014 г., в сила от 23.07.2014 г., изм., бр. 53 от 27.06.2014 г., бр. 14 от 20.02.2015 г., доп., бр. 22 от 24.03.2015 г., в сила от 24.03.2015 г., изм. и доп., бр. 50 от 3.07.2015 г., бр. 62 от 14.08.2015 г., в сила от 14.08.2015 г., доп., бр. 94 от 4.12.2015 г., в сила от 1.01.2016 г., изм. и доп., бр. 33 от 26.04.2016 г., в сила от 26.04.2016 г., бр. 59 от 29.07.2016 г., доп., бр. 62 от 9.08.2016 г., в сила от 9.08.2016 г., изм., бр. 81 от 14.10.2016 г., в сила от 14.10.2016 г., изм. и доп., бр. 95 от 29.11.2016 г., бр. 98 от 9.12.2016 г., в сила от 1.01.2017 г., изм., бр. 63 от 4.08.2017 г., в сила от 4.08.2017 г., изм. и доп., бр. 97 от 5.12.2017 г., в сила от 5.12.2017 г., доп., бр. 103 от 28.12.2017 г., в сила от 1.01.2018 г., изм. и доп., бр. 7 от 19.01.2018 г., бр. 15 от 16.02.2018 г., в сила от 16.02.2018 г., доп., бр. 16 от 20.02.2018 г., изм. и доп., бр. 20 от 6.03.2018 г., в сила от 6.03.2018 г., доп., бр. 22 от 13.03.2018 г., бр. 51 от 19.06.2018 г., в сила**

от 1.07.2018 г., доп., бр. 77 от 18.09.2018 г., в сила от 1.01.2019 г., изм., бр. 98 от 27.11.2018 г., в сила от 7.01.2019 г., изм. и доп., бр. 106 от 21.12.2018 г., изм., бр. 37 от 7.05.2019 г., в сила от 7.05.2019 г., изм. и доп., бр. 42 от 28.05.2019 г., в сила от 28.05.2019 г., бр. 83 от 22.10.2019 г., в сила от 22.10.2019 г., бр. 94 от 29.11.2019 г., доп., бр. 96 от 6.12.2019 г., в сила от 1.01.2020 г., бр. 11 от 7.02.2020 г., изм., бр. 13 от 14.02.2020 г., в сила от 14.02.2020 г., изм. и доп., бр. 14 от 18.02.2020 г., бр. 18 от 28.02.2020 г., в сила от 28.02.2020 г., изм., бр. 64 от 18.07.2020 г., в сила от 21.08.2020 г., изм. и доп., бр. 12 от 12.02.2021 г., в сила от 12.02.2021 г., бр. 21 от 12.03.2021 г., бр. 25 от 29.03.2022 г., в сила от 29.03.2022 г., бр. 51 от 1.07.2022 г., бр. 65 от 28.07.2023 г., бр. 66 от 1.08.2023 г., в сила от 5.08.2023 г.) се правят следните допълнения:

1. **В чл. 151 се добавя нова ал. 9 със следното съдържание: "В случаите, когато БНБ отнеме издаден лиценз за извършване на банкова дейност, правото по ал. 3, изр. 1 има кредитната институция, чиито лиценз е отнет, както и акционерите, които към датата на отнемане на лиценза за извършване на банкова дейност са притежавали повече от 5 на сто от капитала на кредитната институция. При подаване на жалбата, както и в производството пред Върховния административен съд до постановяване на окончателен съдебен акт, банката се представлява от лицата, които са я представлявали към датата на решението на БНБ за отнемане на лиценза ѝ за извършване на банкова дейност, а в случай на назначени от БНБ квестори по чл. 103, ал. 2, т. 24 или на назначени от БНБ временни управители по чл. 46, ал. 1 от Закона за възстановяване и преструктуриране на кредитни институции и инвестиционни посредници – от лицата, които са представлявали банката преди назначаването на квесторите, съответно на временните управители".**
2. **В чл. 151 се добавя нова ал. 10 със следното съдържание: "В производството по чл. 151, ал. 9 БНБ е длъжна да представи по делото всички документи и информация, които са послужили като основание за отнемане на лиценза за извършване на банкова дейност. По искане на кредитната институция, представлявана от лицата по чл. 151, ал. 9, изр. 2, или на акционерите, които към датата на отнемане на лиценза за извършване на банкова дейност са притежавали повече от 5 на сто от капитала на кредитната институция, съдът задължава и дава срок на**

БНБ и/или на назначените от БНБ квестори, и/или на назначените по реда на чл. 46, ал. 1 от Закона за възстановяване и преструктуриране на кредитни институции и инвестиционни посредници временни управители, и/или на назначения по реда на чл. 12, ал. 1, т. 2 от Закона за банковата несъстоятелност временен синдик, да представят по делото всички други документи и информация, които не са представени първоначално от БНБ и които са свързани с основанията за отнемане на лиценза. В тези случаи ограниченията и правилата за предоставяне на сведения, информация и документи по Глава осма от Закона за кредитните институции не се прилагат.”“

Предложените тук по-горе законодателни изменения и допълнения са в пълно съответствие с указаните от ЕСПЧ в т. 208 от Решението по казуса КТБ стъпки, които следва да се предприемат от българската държава за гарантиране, че банка, чийто лиценз е бил отнет, може пряко и независимо да поиска и да постигне осъществяването на ефективен съдебен контрол на тази мярка.

По отношение на второто направление на изменения:

Напълно неоправдано е отпадане на правомощията на министъра на финансите по отношение на банковата несъстоятелност, а и по отношение на прекия контрол върху дейността на синдиците на несъстоятелна банка. Тези правомощия нито са неприсъщи, нито е допустимо да бъдат необезпечени.

От една страна, кредитните институции са основен участник във финансовата система на държавата и във финансовите взаимоотношения както на микро, така и на макроикономическо ниво. Отнемането на лиценза на банка поставя рискове пред финансовата система на държавата и е от огромно значение за правилното упражняване на редица други законови правомощия на министъра на финансите. Държавата издава държавна гаранция за изтегления от ФГВБ дълг/заем от международни банкови институции, поради което няма нищо по-естествено от това държавата да контролира прилагащите и участващи в тази несъстоятелност – Фонда за гарантиране на влоговете в банките (ФГВБ) и синдиците, в техните ежедневни действия и усилия за попълване на масата на несъстоятелността на банката. От тази гледна точка, получаването на

информация и осъществяването на определен контрол от страна на министъра на финансите по отношение конкретни производства по банкова несъстоятелност, а и по отношение на дейността на самите синдици на несъстоятелната банка, е от значение за правилната оценка на носения риск от държавата да плати по тази гаранция, а и по-генерално – за формиране на конкретното отношение на държавата (в лицето на нейната изпълнителна власт) по отношение финансовите последици от евентуалното обявяване на несъстоятелност на една или друга банка и оттам – по отношение рисковете за цялата финансова система на държавата.

От друга страна, контролните функции на министъра на финансите, представляват институционална гаранция за законосъобразното осъществяване правомощията на другите ангажирани с банковата несъстоятелност държавни и регулаторни органи и по-конкретно – БНБ, ФГВБ и синдиците на несъстоятелната банка. Отпадането на тази гаранция предпоставя закононарушения, незаконосъобразни актове и действия (бездействия), с каквито бе „изпъстрено“ цялото производство по несъстоятелност на КТБ.

На трето място, гаранциите за законосъобразно производство по банкова несъстоятелност и възможността изпълнителната власт да участва (макар и информативно, но детайлно) в съществени процеси, касаещи стабилността и сигурността на финансовата система на държавата, не може да страда поради липса на финансова или кадрова обезпеченост. Нещо повече. Практиката (основно свързана с производството по несъстоятелност на КТБ) показва, че правомощията на министъра на финансите спрямо синдиците на несъстоятелната банка и ФГВБ следва да бъдат засилени, като се осигури тяхната по-добра ефективност и практическо приложение. Това ясно се вижда от наскоро представения Одитен доклад на Сметната палата за контрол върху дейността на ФГВБ и косвено – върху дейността на синдиците на несъстоятелната банка – констатациите за липсите на регламент и дори констатирания недостатък – събираемостта на вземанията на ФГВБ като кредитор в масата на несъстоятелността на КТБ дори да не се оценяват от системите на оценка на риска във ФГВБ като съществен рисков компонент. Тези недостатъци и липса на регламент определено налагат засилване на този контрол и участие на изпълнителната власт върху функционирането на ФГВБ и косвено – върху дейността на синдиците на несъстоятелната банка, особено когато държавата е поела

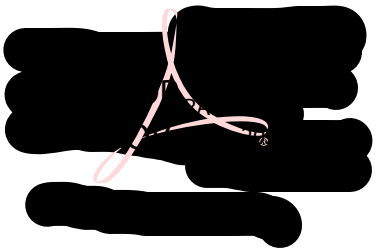
държавен дълг или е издала държавна гаранция за гарантиране на задължения на ФГВБ по прилагане на закона и към финансиращи институции, в това число и международни.

В светлината на горното, предлагаме в Заключителната разпоредба на предложения за обществено обсъждане Закона за изменение и допълнение на Закона за възстановяване и преструктуриране на кредитни институции и инвестиционни посредници, да бъдат премахнати текстовете, с които се предвижда отпадане правомощията на министъра на финансите и на Министерство на финансите в процеса по банкова несъстоятелност.

Уважаеми Госпожи/Господа,

Моля, направените предложения да бъдат приети и проекта на закон да бъде внесен в Министерски съвет заедно с тях.

Настоящото е подписано с квалифициран електронен подпис и се изпраща на адресите на електронни пощи на отговорната Дирекция „Регулация на финансовите пазари“ към Министерство на финансите – s.koleva@minfin.bg и m.t.boeva@minfin.bg, както и се публикува като коментар на интернет страницата на Портала за обществени консултации https://strategy.bg.

гр. София
31.08.2023 г.

С Уважение,